

Marianna Bocian

Zakochani

dwoje odgradzonych od reszty
    świata
w potrzasku jak więźniowie w celi
    najwspanialej okradają Boga z
    miłości
-- to wszystko będzie im wybaczone
    --
jeszcze więcej będzie im przydane
    ucztały wiecznością ciała
nie może tu być żadnej mowy
    o grzechu!
    o reszcie mówić
    wieczność zabrania

nad kochankami zaciąga wartę
    sześćskrzydły cherub
    z opaską na oczach

Miłość

nie jesteś mi dany do pocałunku
opasuję twoje życie wzrokiem
    -- to czysta miłość
    zrodzona z bólu olśnienia

jestem obok ciebie jak anioł
z odrzuconym ciałem kobiety

możesz obdarzyć mnie swoją
    męką
bo dojrzała miłość ma siłę
    ten stan
    przyjąć darem

jest spełniona
bez pustoszenia ciał
pocałunkami

jest taka bezkresna miłość
która ciała wyklucza
    nie rani
    nie oślepia
jest jak jaskółka
która czas rozwesela

***

W dżungli naszych ciał trwa pościg dwu bestii,
nagich, bezradnych wśród obiegów krwi.
Ucieczka w głąb ciała
to wejście bezlitosne na wrogie pozycje,
z których rozpacz wyprowadza nas czule wśród skowytu.

W dżungli naszych ciał trwa
pościg dwu bestii. Zmęczeni, ociekający potem mówimy
- kochany
- kochana.
Jest to jedyne przebaczenie morderczego pościgu i rozgrzeszenie
uległości.
Zasypiamy. Ponad snem tylko dwie bestie dorastają do skoku

wśród śmiertelnej dżungli ciał.
Jest to bezprawie, na które godzi się bez nas
nasza krew, by trwać.
Nie my - bestie są nieśmiertelne!